

напустналъ тайно ханския престолъ и избѣгалъ въ Византия, дето му е билъ даденъ високия чинъ патриций, останалъ за винаги тамъ и се оженилъ за императорска внучка.

Тия кървави борби за ханския престолъ презъ първото българско царство се продължили цѣли три вѣка, докато въ 971 г. рускиятъ князь Светославъ заловилъ въ Силистра и избилъ около 300 души отъ българскитѣ велики бойли, съ което е нанесълъ чувствителенъ ударъ върху българската държава. Отъ тогава вече всрѣдъ болярството ще да е взелъ връхъ славянскиятъ етнически елементъ.

Всрѣдъ тия жестоки разпри и изпитания, славяно-българскиятъ народъ почва своята история, домогвайки се да обедини всички южни славяни, но въ тоя си устремъ къмъ обединение, той срѣща упоритата съпротива на Византия, съ която е билъ принуденъ да води вѣковни борби.

Първобитното християнство и християнски общини

Въ първитѣ вѣкове на нашата ера, християнството се яви като смѣлъ повикъ за бунтъ противъ тогавашнитѣ обществени наредби, за устроителството на ново общежитие, поставено на християнски начала, т. е. върху началата на потрѣбителния комунизъмъ на общинскитѣ задруги. Първитѣ християнски общини сж основали своитѣ общежития върху тия хуманни християнски начала. Съ това единствено може и да се обясни така бързото и широко разпространение на това учение презъ първитѣ вѣкове на нашата ера. Впоследствие, обаче, този християнски идеалъ се оказа една неосъществима утопия на земята. Защото, докато християнскитѣ общински задруги бѣха малко и докато разпространението на това учение бѣ ограничено, неговитѣ хуманни разбирания намираха приложение, но колкото повече се разпространяваше, толкова повече християнството подриваше почвата подъ устоитѣ си. Но, наредъ съ работата на християнскитѣ общини за разпространението на християнството, работи и неговиятъ противникъ. Следъ като християнството и неговитѣ идейни борци и организатори сж минали презъ всичкитѣ ужаси, които може изобщо да измисли звѣрскиятъ инстинктъ на човѣка, следъ като маса християни сж последвали примѣра на Исуса и сж били заковани на кръста, управницитѣ — езичници се видѣли оградени отвредъ съ християни, особено въ своитѣ войски, поради което сж били принудени да превзематъ крепостъта отвжтре. Съ възприемането на християнството отъ императоръ Константинъ Великий и възвеждането му въ държавна религия, естествено то е изгубило първоначалното си обаяние всрѣдъ маситѣ. Но все